

התובע:

1. נדב להט

ע"י ב"כ עוה"ד שי פינס ו/או חיים וינטרוב ו/או גבריאל מויאל-מאור ו/או אמנון שורק ו/או מנחם אברמוביץ ו/או דור שחם ו/או ירון סובול ו/או רונן ירדני ו/או אסף אנגלרד ו/או סטיבן ברלוביץ ו/או אורי פרימו ו/או עירית מנוחין ו/או יעל אוריאל ו/או יפעת פוקס ו/או מיכל מנדלסון ו/או ורד לזר-ארביב ו/או הילה מדינה ו/או נטלי גרוס ו/או שירה ישר ו/או ליטל הנדלמן-פלדי ו/או אפרת שרוני ו/או יניב לוי ו/או יזרעאלה ארצי ו/או רונן הרפז ו/או רון לדרמן ו/או סוניה מן ו/או ניר-רפאל שטרן ו/או אלינור שטרק ו/או איה גיל ו/או רם מוסרי ו/או אנדרי ניקלשפארג ו/או שרית רוזנברגר-זדה, המבורגר עברון ושות', משרד עורכי-דין ונוטריונים "מגדל המוזיאון", רח' ברקוביץ 4, תל אביב 64238 טל. 03-6074000 ; פקס. 03-6074001

- נ ג ד -

הנתבעות:

1. 008 פורום- הפקות בע"מ ח.פ. 51-16965-0
 2. 009 פורום- ניהול בע"מ ח.פ. 51-16964-3
 3. 010 יזמות בע"מ ח.פ. 51-262925-4
- מרחוב קריית יהודית 232, באר שבע 84883

מהות התביעה: נזיקית, כספית, הצהרתית.

כתב תביעה

התובע מתכבד להגיש בזאת לבית המשפט הנכבד תביעה זו.

בד בבד עם התביעה, מוגשת לבית המשפט הנכבד בקשה לאשר הגשת התביעה, כתובענה ייצוגית, בהתאם להוראות חוק התובענות הייצוגיות.

פתח דבר

1. עניינה של תביעה זו הוא בהפליה על רקע מין, אותה נוקטות הנתבעות המפעילות ו/או מנהלות את מועדון הפורום בבאר שבע (להלן: "המועדון"), בקביעתן את מחיר הכניסה אותו נדרשים לשלם לקוחותיהן בכניסתם למועדון.
2. המדיניות המוצהרת של המועדון – וכך גם נוהג המועדון בפועל – הינה לגבות מגברים מחיר כניסה גבוה משמעותית מן המחיר הנגבה מנשים. ההפרש בין מחיר כרטיס הכניסה למועדון לגבר לכרטיס זהה לאישה מגיע כדי 33% ממחיר הכרטיס. כך, על דרך הכלל, גבר, המבקש להיכנס למועדון נדרש לשלם סך של 60 ש"ח בגין כרטיס הכניסה. לעומת זאת, אישה תשלם על כרטיס כניסה זהה (באותו מועד ובאותם תנאים) 40 ש"ח בלבד.
3. התובע למד אודות מדיניות זו, עת הגיע לבלות במועדון, ונדרש לשלם בגין כרטיס הכניסה אליו סך של 60 ש"ח, בעוד שבת זוגו נדרשה לשלם 40 ש"ח בלבד כפי שיפורט להלן.
4. הדרישה גרמה לתובע לתחושה לא נוחה (וזאת אם לנקוט בלשון עדינה) כבר בעת הכניסה למועדון, הן בשל המחיר הגבוה יותר אותו נדרש לשלם והן בשל המשמעות של אותה הדרישה – שכן מטבע הדברים, הרגיש כי הוא רצוי פחות במועדון מאשר בת זוגו והנשים האחרות, אך ורק בשל מינו. עם זאת, כיוון שתכנן לבלות את אותו הערב במועדון עם בת זוגו לא נותרה בידיו כל ברירה זולת תשלום המחיר שנתבקש על מנת להיכנס למועדון.

5. נוכח תחושתו כי מדיניות זו של המועדון אינה שוויונית, אינה ראויה ואינה לגיטימית בדק התובע את המצב המשפטי הנוהג, והגיע למסקנה כי הדין עימו, וכי החוק מורה מפורשות כי על בעלי העסקים להימנע מלהפלות בין לקוחותיהם, משיקולים לא ענייניים, ובין היתר מחמת מינם.
6. ראוי לומר כי מדיניות של הפליה במחיר הכניסה היא מדיניות חריגה ולא נפוצה בקרב מועדונים מסוגו של מועדון הפורום. ככל הידוע לתובע, ברוב רובם של המועדונים בארץ, נהוגה מדיניות של תשלום זהה בגין כרטיסי הכניסה – הן לגברים והן לנשים.
7. לפיכך, התובע סבור כי מן הראוי למגר את תופעת ההפליה המתוארת לעיל וכי על בעלי העסקים הנוקטים במדיניות מפלה הפוגעת בלקוחותיהם – הן בכיסים והן ברגשותיהם – לפצות את הנפגעים בגין פגיעתם.

הצדדים

8. התובע, מר נדב להט, הינו אזרח ותושב ישראלי, המתגורר בבאר שבע, ונוהג לפקוד מפעם לפעם מקומות בילוי שונים ובין היתר את המועדון "הפורום" נשוא הבקשה.
9. הנתבעות 1-3 הינן חברות פרטיות הרשומות כדין בישראל והמרכיבות את "קבוצת הפורום", המפעילה והמנהלת את מועדון הריקודים הידוע בשם "הפורום" בבאר שבע. מועדון הפורום, על פי פרסומי הנתבעות הוא אחד ממקומות הבילוי המובילים באזור באר שבע והדרום, אותו פוקדים אלפי אנשים מדי שבוע. הכניסה למועדון כפופה לרכישת כרטיס כניסה, בהתאם למחירון המפורסם על ידי הנהלת המועדון.
10. יצוין, כי לתובע לא ידוע בשלב זה האם המועדון מופעל על ידי כל הנתבעות או חלקן בלבד, ולכן, מטעמי זהירות מוגשת תביעה זו כנגד הנתבעות כולן. כמובן, באם יתברר כי מי מהנתבעות לא קשורה להפעלת המועדון, התובע לא יתנגד למחיקתה מכתב התביעה.

רקע עובדתי והשתלשלות האירועים:

11. בליל יום 23.5.2008 הגיע התובע למועדון בלויית בת זוגו בכוונה לבלות במועדון.
12. בשעה 00:28 לערך, ביקשו השניים לרכוש 2 כרטיסי כניסה למועדון. כאשר ניגש התובע עם בת זוגו לקופת הכרטיסים הוא התבקש לשלם עבור כרטיס הכניסה שלו, בהיותו גבר, סך של 60 ש"ח בעוד עבור כרטיס הכניסה שרכשה בת זוגו, בהיותה אישה, נדרש תשלום של 40 שקלים בלבד. קרי, קיים הבדל של 20 שקלים בין מחיר כניסה לגבר ובין מחיר כניסה לאישה.
13. בלית ברירה, התובע רכש שני כרטיסים לו ולבת זוגו בהתאם למחירים שהוצגו בקופת המועדון.
14. בסך הכל שילמו התובע ובת זוגו סך של 95 שקלים עבור כניסה למועדון באותו יום (התובע קיבל הנחה של 5 שקלים בהיותו רשום כחבר מועדון בעבר) עותק משובר התשלום של כרטיס האשראי של התובע מצ"ב **כנספת "א"** לכתב התביעה ומהווה חלק בלתי נפרד הימנו.

הנתבעות הפלו את התובע על רקע מינו

15. ראוי לציין כי ניתן לראות בנקל כי אין מדובר במקרה חד פעמי. הפליה במחיר כרטיסי הכניסה למועדון על רקע מין הינה בבחינת מדיניות מוצהרת של המועדון. על פי פרסומי המועדון באתרי אינטרנט שונים, לא מדובר במקרה יחיד בו נדרשו הלקוחות הגברים לשלם סכום גבוה יותר מלקוחות נשים, כי אם בשיטת התמחר המוצהרת של המועדון.
- מצ"ב **כנספת "ב"** תדפיס מאתר אינטרנט המפרט את עלות הכניסה למועדון, ממנו עולה ברור כי גברים נדרשים לשלם סכום גבוה מנשים.

16. שיטת התמחור בה נקטו הנתבעות, בה נדרשים לקוחותיהן, ובינם התובע, בהיותו גבר, לשלם יותר מאישה עבור כרטיס הכניסה למועדון, יוצרת הפליה כנגד הגברים בכלל, והתובע בפרט בכניסה למועדון, המהווה מקום ציבורי, וזאת על רקע מין.
17. הנה כי כן, הנתבעות נוקטות דרך קבע ולאורך תקופה ארוכה, מדיניות בה מופלים לרעה גברים על פני נשים, בכניסה למועדון.
18. מדיניות התמחור של הנתבעות עומדת בסתירה גמורה להוראות חוק איסור הפליה. בגביית מחיר גבוה יותר מגברים מאשר מנשים מבצעות הנתבעות עוולה בניגוד להוראות חוק זה.
19. סעיף 3(א) לחוק איסור ההפליה קובע:

מי שעיסוקו בהספקת מוצר או שירות ציבורי או בהפעלת מקום ציבורי, לא יפלה בהספקת המוצר או השירות הציבורי, במתן הכניסה למקום הציבורי או במתן שירות במקום הציבורי, מחמת גזע, דת או קבוצה דתית, לאום, ארץ מוצא, מין, נטיה מינית, השקפה, השתייכות מפלגתית, מעמד אישי או הורות.

20. החובה על פי סעיף 3(א) לעיל מוטלת על הנתבעות ו/או מי מהן, המנהלות את מועדון הפורום ו/או אחריות בפועל על הפעלת המועדון, הכניסה אליו הפקת האירועים בו - הן בבחינת "מי שעיסוקו" בהפעלת מקום ציבורי כהגדרתו לעניין חוק איסור ההפליה - ולאור היות מועדון הפורום "מקום ציבורי" כהגדרת החוק.
21. לעניין היות מועדון הפורום "מקום ציבורי" דומה כי כלל לא צריכה להיות מחלוקת. הגדרת "מקום ציבורי" בסעיף 2(א) לחוק הינה הגדרה רחבה וכוללת בין היתר "כל מקום המיועד לשימוש הציבורי, לרבות מסעדה, בית קפה, אולם המשמש למופעי בידור ותרבות וכן דיסקוטק. (וראה גם ע"א (מחוזי חי') 3724/06 קיבוץ רמות מנשה נ' יצחק מזרחי (פורסם בנבו)).
22. לאור האמור לעיל, ברי כי מוטלת על הנתבעות החובה לא להפלות את לקוחות המועדון המבקשים להיכנס לשעריו. דא עקא, כי קביעת מחיר שונה לגברים ולנשים, באופן שיטתי ולאורך זמן, מהווה הפליה ברורה על רקע מין באספקת שירות ציבורי ו/או במתן כניסה למקום ציבורי, והכל בניגוד גמור לדין.
23. יתרה מזאת, סעיף 6 לחוק איסור הפליה קובע חזקה הניתנת לסתירה כי במקרים מסוימים חזקה כי הנתבע פועל בסתירה להוראות החוק:

"הוכיח התובע בהליך אזרחי לפי חוק זה אחד מאלה, חזקה שהנתבע פעל בניגוד להוראות סעיף 3, כל עוד לא הוכיח אחרת:

...

(3) הנתבע התנה הספקת מוצר או שירות ציבורי, כניסה למקום ציבורי או מתן שירות במקום ציבורי, לנמנים עם קבוצה המאופיינת לפי עילה מעילות ההפליה המנויות בסעיף 3, בקיום תנאי אשר לא נדרש ממי שאינם נמנים עם אותה קבוצה.

24. בענייננו, הנתבעות התנו את הכניסה למועדון לגברים, בתשלום של כ- 20 שקלים נוספים, אשר לא נדרשו מנשים שביקשו להיכנס למועדון. בכך, הם למעשה התנו את הכניסה למקום הציבורי לגברים בתנאי אשר לא נדרש מנשים.
25. תשלום גבוה יותר הנדרש מגברים, הינו תנאי נוסף אשר לא נדרש מנשים, ולפיכך, כל עוד לא הוכיחו הנתבעות אחרת, קיימת חזקה כי התנהלותן מהווה הפליה אסורה על פי הוראות חוק איסור הפליה. לאור האמור לעיל, נטל ההוכחה כי לא התקיימה בענייננו הפליה פסולה מוטל על כתפי הנתבעות.

26. נוכח האמור נטל ההוכחה כי לא מתקיימת אפליה מוטל איפה על הנתבעות, שכן התנהגותן, עומדת, בניגוד להוראות סעיף 3(א), המקיימה לתובע עילת תביעה נזיקית.

הפליית מחירים על רקע מין מהווה פגיעה בעיקרון השוויון

27. הזכות לשוויון, ובשמה האחר – איסור הפליה, הוכרה עוד מראשית ימי המדינה כזכות חוקתית מן המעלה הראשונה, וזכתה למעמד "מלכותי" בפסיקתו של בית המשפט העליון. (בג"ץ 2671/98 **שדולת הנשים בישראל נ' שר העבודה והרווחה**, פ"ד נב(3) 630, פסקה 26 לפסק דינו של הנשיא ברק).

28. חוק איסור ההפליה מחיל את עיקרון השוויון גם על העסקים הפרטיים, הפונים לציבור הרחב בהצעת מוצר או מקום ציבורי. מטרתו המוצהרת של החוק "לקדם את השוויון ולמנוע הפליה בכניסה למקומות ציבוריים ובהספקת מוצרים ושירותים" (ראה סעיף 1 לחוק). העיקרון העומד, איפוא, בבסיס החוק הוא כי לכלל האוכלוסיה הזדמנויות שוות בהנאה ממקומות המיועדים להיות פתוחים לציבור הרחב (ראה דברי ההסבר להצעת החוק, הצעות חוק 2871, י' באייר התש"ס, 15.5.2000).

29. בשנים האחרונות הביעו בתי משפט בערכאות שונות את דעתם הנחרצת כי יש למגר את תופעת הסלקציה במקומות בילוי, לפיה אנשים, השייכים לקבוצות שונות באוכלוסיה לא הוכנסו, משיקולים שונים, למקומות הבילוי. (וראה לעניין זה בין היתר ע"א (מתוזי חי') 3724/06 **קיבוץ רמות מנשה נ' יצחק מזרחי** (פורסם בנבו); ת"ק (רח') 1236/08 **חזן תמיר נ' לילה טוב הפקות בע"מ** (פורסם בנבו); ת.א (שלום ת"א) 47045/05 **טוקוב אריאל נ' אולטים עסקים בע"מ ואח' (פורסם בנבו)**).

בתי המשפט, בערכאות השונות, שבו והבהירו כי מקומות בילוי הפתוחים לקהל הרחב אינם רשאים למנוע כניסתם של אנשים, בהתבסס על שיקולים לא ענייניים, וכי מדיניות זו הינה הפליה פסולה.

30. ואולם בכך לא סגי. הפליה פסולה אינה מוצאת את ביטויה רק באיסורים גורפים או מניעה מוחלטת של שירות זה או אחר מקבוצות מסוימות באוכלוסיה. כל העדפה של קבוצה אחת אל מול קבוצה אחרת בלא צידוק ענייני לכך הינה הפליה במלוא מובן המילה.

31. הלכה ידועה היא כי משמעות השוויון הוא "דין שווה לשווים, דין שונה לשונים", ובלשונו של כבוד הנשיא בדימוס ברק:

"עקרון השוויון מניח קיומם של טעמים ענייניים המצדיקים שוני. הפליה – שהינה ניגודו של השוויון – קיימת באותם מצבים שבהם דין שונה לאנשים שונים זה מזה (מבחינה עובדתית) מבוסס על טעמים שאין בהם להצדיק הבחנה ביניהם."

(בג"ץ 1703/92 **ק.א.ל קוי אויר למטען בע"מ נ' ראש-הממשלה**, פ"ד נב(4), 193)

32. חוק איסור ההפליה הינו חלק ממארג הדינים המסדירים את זכויות היסוד במדינת ישראל. פרשנות חוק איסור ההפליה משתלבת במגמות הפרשניות של חקיקה זו, ונעשית בהתאם לעקרונות שהותוו על ידי בית המשפט העליון בהקשר זה. כך נהג בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט רון שפירא בדעת יחיד) בקובעו בעניין קיבוץ רמות מנשה לעיל:

"כאשר ניתן יחס שונה לשווים במקום ציבורי או במתן שירות ציבורי, ולא ניתן להצביע על שוני רלבנטי אשר מכוחו לא מתקיימת הפליה חרף ההבדל בהתייחסות, והמעשה אינו חוסה תחת הוראות סעיף 3(ד) לחוק, כי אז מדובר בהפליה המנוגדת לעיקרון השוויון ועל כן הינה הפליה אסורה, גם אם הפליה זו אינה נמנית על רשימת ההפלות האסורות המנויות בסעיף 3 לחוק."

אינני סבור כי הטוען להפליה חייב להוכיח כי ההפליה נעשתה מטעם זה או אחר דווקא. הנטל המוטל עליו הוא להוכיח שאחרים הזחים אליו

בתכונותיהם זכו ליחס מסוים, עודף, בעוד שממנו נשללה אותה זכות או טובת הנאה שניתנה לאחרים הדומים לו. ההפליה מוכחת לפי מבחן תוצאה, דהיינו, אם מגיעים אל התוצאה כי קיים יחס שונה בין שווים, ולא ניתן להצביע על טעם סביר וענייני לאותה התייחסות שונה, כי אז מוכחת טענת ההפליה, גם אם לא ניתן להוכיח את הגורם לאותה הפליה."

33. בין אם מדובר בקביעת מחיר כניסה גבוה יותר לחברי קבוצה אחת ובין אם מדובר במתן הנחה רק לחברי קבוצה אחרת, כאשר אין שוני רלוונטי בין חברי שתי הקבוצות, המדובר הוא במתן יחס מועדף או ביחס מפלה, שניהם בבחינת הפליה פסולה על פי הוראות החוק.
34. בשנים המועטות מאז חקיקת חוק איסור ההפליה טרם נדונו בבתי משפט בארץ בהיבטיו השונים. ואולם, סוגיות נשוא דיונו, נדונו והוכרעו על ידי בתי המשפט האמריקאים, והדברים שנאמרו שם יפים לענייננו.
35. החוק הפדראלי האמריקאי לא קובע סטנדרט של איסור הפליה על בסיס מין, ורוב מדינות ארה"ב הסדירו את הסוגיה בחקיקה מדינתית. במדינות רבות נדון היקף איסור ההפליה בבית המשפט העליון של המדינה, ובתי המשפט השונים פרשו את עיקרון איסור ההפליה על בסיס מין באופן נרחב וקבעו בשורה ארוכה של פסק דין כי הפליה במחיר על בסיס מין איננה חוקית.
36. בית המשפט העליון של קליפורניה בפס"ד בעניין Koire v. Metro Car Wash¹ קיבל כבר בשנת 1985 את הטענה כי איסור הפליה אינו מסתכם במניעת כניסה למקומות ציבוריים, וקבע כי גם הנחות במחיר לקבוצות מסוימות יכולות להיחשב כמפלות.

"Contrary to defendants' assertions, the scope of the Unruh Act is not narrowly limited to practices which totally exclude classes or individuals from business establishments. The Act's proscription is broad enough to include within its scope discrimination in the form of sex-based price discounts."

37. ובהמשך אותו פסק הדין קובע בית המשפט העליון של קליפורניה בזו הלשון:

"Courts are often hesitant to upset traditional practices such as the sex-based promotional discounts at issue here. Some may consider such practices to be of minimal importance or to be essentially harmless. Yet, many other individuals, men and women alike, are greatly offended by such discriminatory practices."

The legality of sex-based price discounts cannot depend on the subjective value judgments about which types of sex-based distinctions are important or harmful. The express language of the Unruh Act provides a clear and objective standard by which to determine the legality of the practices at issue. The Legislature has clearly stated that business establishments must provide "equal ... advantages ... [and] privileges" to all customers "no matter what their sex." (§51) Strong public policy supports application of the Act in this case. The

¹ Koire v. Metro Car Wash, 707 P.2d 19

defendants have advanced no convincing argument that this court should carve out a judicial exception for their sex-based price discounts. The straightforward proscription of the Act should be respected."

38. לאחרונה חזר ואישר ביהמ"ש העליון של קליפורניה את הדברים בפס"ד בעניין Angelucci v. Century Supper Club², משנת 2007, שם קבע כי:

"According to the Court of Appeal, under the circumstances alleged in the complaint, plaintiffs did not suffer an injury. But our decision in Koire, supra, 40 Cal.3d 24, 219 Cal.Rptr. 133, 707 P.2d 195, held that a business establishment's policy of affording price discounts to female patrons purely on the basis of gender ordinarily constitutes unlawful discrimination against male patrons within the meaning of the Act, and we concluded the plaintiffs in that case were injured within the meaning of the Act when they presented themselves for admission and were charged the nondiscounted price"

39. בתי המשפט של מדינות אחרות בארה"ב הלכו באותה דרך. בפנסילבניה קבע ביהמ"ש העליון בעניין Liquor Control Board v. Dobrinoff³ כי בר שפטר נשים מדמי כניסה בסך דולר אחד, בלילות בהן היו בבר רקדניות שרקדו על הבר, הפר את Pennsylvania Human Relations Act; ביהמ"ש העליון של איווה קבע בעניין Ladd v. Iowa West Racing Ass'n⁴ כי הנחות לנשים במסלול למרוצי סוסים הינו הפליה אסורה נגד גברים; במרילנד קבע בית המשפט לערעורים מיוחדים בפס"ד בעניין Woodside Delicatessen v. Peppin⁵ כי מדיניות שיוזם בעל מסעדה, לפיה כל אדם הלוּבש שמלה או חצאית יהא זכאי בימי חמישי להנחה של 35% מהתפריט הינה מפלה על בסיס מין ועל כן פסולה.

40. הווה אומר כי הפליה במחיר בין גברים ונשים מהווה הפליה פסולה ואסורה. מסקנה זו של בתי המשפט האמריקאים מתיישבת יפה עם מגמת הפסיקה הישראלית בקשר עם עקרונות השוויון ועם לשון חוק איסור ההפליה הישראלי.

הסעד המבוקש

41. לפיכך מתבקש בית המשפט הנכבד כדלקמן:

41.1. לחייב את הנתבעות יחד או לחוד בתשלום ההפרש בין מחיר הכרטיס ששילם התובע ובין מחיר הכרטיס לאישה ובסך הכל סכום של 15 ש"ח כמפורט בסעיף 12 והכל בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

41.2. לחייב את הנתבעות ביחד או לחוד בתשלום פיצויים בגין נזק לא ממוני שנגרם לתובע בגין עגמת הנפש והפגיעה בכבוד האדם, וזאת בהתאם לשיקול דעתו של בית המשפט הנכבד, ובהתאם לסמכות בית המשפט הנכבד על פי הוראות סעיף 5(א) לחוק איסור הפליה, הקובע כי עוולה על פי חוק זה הינה עוולה, עליה חלות הוראות פקודת הנזיקין [נוסח חדש].

² Angelucci v. Century Supper Club, 158 P.3d 718 Com., Pennsylvania Liquor Control Bd. v. Dobrinoff, 471 A.2d 941

⁴ Ladd v. Iowa West Racing Ass'n, 438 N.W.2d 600

⁵ Peppin v. Woodside Delicatessen, 506 A.2d 263

41.3. לחייב את הנתבעות יחד או לחוד לשאת בהוצאות שנגרמו לתובע בגין הגשת כתב תביעה זה לרבות שכר טרחת עורך דין והכל בצירוף הפרשי הצמדה, ריבית ומע"מ כחוק.

42. התובע שומר על זכויותיו על פי כל דין וכן על זכותו לפצל סעדיו ולתבוע את הנתבעות בגין נזקים מהעבר ובגין נזקים שיגרמו לה מיום הגשת התביעה.

מנחם אברמוביץ, עו"ד
המבורגד עברון ושות'
ב"כ התובע